

Sygn. akt III KO 99/22

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2022 r.

na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie J. K.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13

sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKa 123/15, utrzymującym w mocy wyrok Sądu

Okręgowego w Szczecinie

z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt III K 261/14,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 4 sierpnia 2022 r. skierowanym do Sądu Apelacyjnego w Szczecinie skazany J.K. wystąpił o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKa 123/15, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt III K 261/14. Z pisma wynika, że skazany wniósł również o wyznaczenie obrońcy do sporządzenia wniosku o wznowienie. Jednak uzasadniając ten wniosek stwierdził, że nie wnosi o wyznaczenie obrońcy z urzędu, gdyż nie ma zaufania do „adwokata z urzędu”. Wnosi o wyznaczenie „adwokata płatnego”.

Swój wniosek o wznowienie motywował tym, że Sąd Apelacyjny wykazał się rażącym niedbalstwem i dlatego nie uwzględnił wniesionej apelacji. Nadto skazany stwierdził, że w aktach „zaistniało oszustwo”, ale nie wyjaśnił na czym ono miałoby polegać.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zgodnie z przepisem art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić to fakt, że w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze *quasi* formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5*).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pismo skazanego J. K. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, iż w sprawie miały miejsce okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania ujęte w art. 540 § 1 do § 3 k.p.k. Należy przypomnieć, że wniosek o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonemu może opierać się jedynie na konkretnie wskazanych przesłankach, wymienionych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. i art. 540b k.p.k. Zgodnie z art. 540 § 1 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli: 1) w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia; 2) po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że: a) skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze; b) skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary; c) sąd umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne, błędnie przyjmując popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.

Podkreślić należy, że w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się w ramach tej procedury oceny zasadności orzeczeń procedujących w sprawie sądów, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej. Sąd w ramach postępowania wznowieniowego jest uprawniony zbadać tylko to, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody, wykazujące znaczne prawdopodobieństwo błędności tego wyroku skazującego, a nie czynić ustalenia faktyczne na podstawie tych dowodów.

Podstawą wniosku o wznowienie postępowania nie może być niezadowolenie skazanego z rozstrzygnięcia sądu odwoławczego, gdyż postępowanie wznowieniowe jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a nie trzecią instancją odwoławczą. W swoim piśmie skazany nie sprecyzował podstaw zmierzających do wzruszenia prawomocnych wyroków sądowych w sposób spełniający kryteria ustawowe, a ograniczył się do ogólnych stwierdzeń o niedbalstwie i oszustwie. Nie przedstawił na czym opiera te stwierdzenia.

Wszystkie te okoliczności, oceniane w kontekście art. 545 § 3 k.p.k., przesądzają o oczywistej bezzasadności złożonego przez J. K. wniosku o wznowienie postępowania i złożonego przez niego wniosku o wyznaczenie obrońcy. Jeśli chodzi o wyznaczenie obrońcy, to ani sąd, ani konkretny sędzia, nie może dokonać za skazanego wyboru obrońcy w jego imieniu.

Należy również zwrócić uwagę, że skazany już uprzednio wnosił o wznowienie tego samego postępowania, zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKa 123/15. Przewodniczący II Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego zarządzeniem z dnia 13 maja 2020 r., sygn. akt V KO 27/20, odmówił przyjęcia wniosku skazanego J. K. o wznowienie w/w postępowania, wobec nieuzupełnienia przez skazanego braków formalnych wniosku. Postanowieniem z dnia 1 lipca 2020 r., sygn. akt V KZ 20/20, Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu zażalenia skazanego, utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie. Ponownie w dniach 1 października 2020 r., w sprawie V KO 56/20, 13 lipca 2022 r., w sprawie II KO 75/22, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia kolejnych wniosków skazanego, w ostatnim z orzeczeń z powodu jego oczywistej bezzasadności. Mimo, że we wskazanych orzeczeniach Sąd Najwyższy

obszernie wskazywał powody odmowy przyjęcia osobistych wniosków skazanego o wznowienie postępowania, skazany ignoruje te okoliczności i ponawia wnioski oparte o te same okoliczności.

Z tych powodów Sąd Najwyższy postanowił, jak w sentencji.

[as]